

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Ако да знаеше колко го обичамъ?

ГУБЕТТА

То зависи отъ донъ Алфонсъ, мъжъ-тъ ви. Нъ само щъ ви кажъ че напраздно щътъ ви отиджтъ трудове-тъ. Този момъкъ, спорѣтъ какво ми ся казвали, обыча едно младо момиче на име Фиметта.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

А момиче-то обыча ли го?

ГУБЕТТА

Казватъ че го обыча.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Еще по-добрь! Азъ желямъ да бѣди щастливъ.

ГУБЕТТА

За забълъжваніе е наистинъ този нравъ. Азъ вы мислѣхъ завистливы.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ [като глѣда умилно Дженаро]

Какво благородно лице!

ГУБЕТТА

Намирамъ че прилича на нѣкого-си. . .

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Не тя питамъ сега да ми кажешъ на кого прилича. — Остави мя.

[Губетта излиза; Дона Люкреция стои като знесенна при Дженаро; тя невидѣ че дойдохъ двама челоуѣци маскирани, кои-то стоѣтъ на края на театроту, и които забълъжвжтъ що прави).

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ [Мысли си сама]

Той сжщій е прочее! Сега ми е позволено да го поглѣдамъ безъ припятствіе! Не, никогы не съмъ го сънувала по-хубавъ! О Боже! уварди мя да мя не немрази и отхвърли отъ себе-си; ты зна-

*Винювъ
Купува
С. Анон*